

↳ Philip Larkin

Ez lesz a vers*

Idebasznak, mamád, papád,
nem kitolásból, de teszik,
önhibáikat rakva rád,
neked meg is tetéztetik.

Őket is így baszták ide
lökött ómódi felmenők,
képmutatók eleibe,
majd egymás torkának esők.

Embert ember nyomorra hagy,
s mélyül, mint parti meredek.
Hogy ebből jókor kimaradj,
te sose csinálj gyereket.

Tetőablakok

Ha meglátok egy fiatal párt,
sejtem, a fiú bassza a lányt, s a lány
tablettát vagy presszáriumot használ,
tudom: ez a paradicsom,

a vénnek mind életfogytig álma volt —
túladni kötelmen, gesztuson,
kiszuperálni, mint kombájnt, ha avult,
s az ifja mind a nagy csúszdán suhan

a boldogságba, végtelen. Vajon
negyven éve, ki rám pillant éppen,
hitte-e: *Az lesz csak élet, olyan,
se Isten már, se izzadás sötétben*

*pokoltól, mástól, s titkolni se kell,
amit a papról gondolsz. Az egész
pereputtya a csúszdán siklik el,
mint kibaszott szabad madarak. És*

szavaknál inkább tetőablakok gondolata jön:
a napot felfogó üveglap odafenn,
és túl a mély kék levegő-özön,
semmit sem mutat, sehol sincs, s végtelen.

Megint szerelem

Magamhoz nyúlok, három óra tíz
(azóta haza is vihette tán?)
A háló süt, mint pékségbeli tűz,
az ital lötty, nem jelzi, vele én
holnap s utána hogy is lehetek,
s a szokott kín vérhasként újra nyúz.

Más babrál most a mellén, a pinán,
Mást fojt a meredt, vont pillás tekintet.
De a tudatlant hogy is játszánám?
Vegyem-e viccnek? Hogy engem csak untat?
Ha egyáltalán szóba jön, minek?
Szigeteld el az ilyesmit, netán

más életekre mint fa terjed és
tovább hat bennük is valamiképp.
Nekem soha nem jött be, nem vitás.
Olyasmi, mint az erőszak odébb,
egy messzi múltban, a fals érdemek,
s az arrogáns eternitás.

* Az angolszász világban nagy feltűnést keltett, amikor az 1971-ből való vers első versszakát Lord Wall főbíró idézte a fellebbviteli bíróságon és hozzáfűzte: „Ez a négy sor világos figyelmeztetés azoknak a szülőknél, akik a válás után is folytatják korábbi csatáikat s ezzel komoly lelki sérelmet okoznak 9 éves gyermeküknek.” (Daily Mail, 2009. április 29.)

Hallja, hogy szerelmét eljegyezték (C. G. B.-nek)

Belépett ő, s te mint egy eszement
a zenekaron törtettel oda,
kandühödt pacák, lábad összemert,
dobba estél, röhögtünk: ha-ha-ha!
Mellé kerültél, és jött a keringő,
bámultuk, milyen szoros a merész
összefonódás, egy ütemre ringó,
mintha felkért volna rá a rendezés.

Nem. Ennyit bármelyikünk megtehet.
Már értem: a tét is más volt tehát,
nem svádád (hogy kibírtam: az lehet),
hanem, hogy te szolgálod a javát,
mert szerelem-e, ha közönyre vált?
Igazad van: te *többé* teheted.

Reggelit várva, míg fészülködött

Reggelit várva, míg fészülködött,
az üres hoteludvart néztem én,
rég hintóké volt. Nedves kövezet
nem vert fényt fel a terhes égre, mit
le a tetőig süllyesztett a köd.
Esőcsatorna, tűzlépcső szaladt
szobáknál föntebb, hol még villany ég:
azt hittem, arctalan a reggel és az éj.

Tévedtem: mert a kő aludt s a köd
szállt feloldozva mindent, amit ért,
fojtott lélegzetként függve; ablakok izztak,
zavartalan izgalom pöttyei; az üvegen túl
a ma színtelen fiolája kintalan önti
múlt évem, végleg elveszett világom,
mint legelő őz ösvényemre tévedt
s riad az ész cselén. Felé hajolva érte csókom,
könnyen, szerelmem túlcsondult örömeként.

Csakhogy, édes látogatóm,
fakó, mint őz, mint föld, az ugaron hagyott,
hogyan fogadnál engem? Kegeidért
ígéretem összefutnak, áradnak, mint folyamok,
de csak ha neked tetszik. Féltékennyé tesz?
Nem is jössz többé, míg szörnyetegül
el nem taszítom, mígnem élete fontos lehet,
mint aki beteg, aki kisedd, aki szent?

Vigyen egyet a kicsiknek

Lucskos szalmán üvegtető,
alszanak, hőség, nincs anya,
se árny, se hús, se föld, se fű —
Mama, vigyünk egyet haza.

Élő játékszer új szokásunk,
nem marad meg sokáig ám.
Cipősdobozt hozz, a kis ásonk —
Most temetést játszunk, mamám.

(Szili József fordítása)